

INEZ DE GOEDE

DROOM HUIS

ROMAN

‘De meubels staan schots en scheef.
Overal ligt een dikke laag stof. De
bruine vloerbedekking rafelt aan de
randen. Sommige schrootjes hangen
los. In de hoek staat een ouderwetse
zwart-wittelevisie met draaiknoppen.
Ik denk niet dat die het nog doet.
Ik neem een slok uit de fles. Mijn mond
trekt samen en ik voel mijn tanden
zwart kleuren. Met mijn tong probeer
ik ze glad te poetsen. Ik zet de fles op
de grond bij de oude radiator en plof
op de donkerbruine lederen poef bij
het raam. Een paar van de stiksels
knappen en stofwolkjes spuiten uit
de voegen. Mijn vingers frunniken
aan een draadje.
Hier is het gebeurd. En in de auto,
en in de schuur en boven, in de
slaapkamer en op zolder. In het bos
en in het weiland. Overal. Iedereen
had het kunnen zien. Mijn moeder
ook.’

– Uit *Droomhuis*

In *Droomhuis*, de debuutroman van Inez de Goede, zoekt Lot een verklaring voor haar angsten. Ze reist terug naar haar ouderlijk huis in Frankrijk om de gebeurtenissen uit haar jeugd te ontrafelen en gaat daar de confrontatie met zichzelf aan. Kan Lot in het reine komen met zichzelf en met haar moeder, Mara, van wie ze als klein meisje gescheiden werd omdat Mara jarenlang was opgenomen in een psychiatrische inrichting?

Tegelijkertijd vertelt *Droomhuis* het verhaal van Mara, die met haar dochter en nieuwe partner eind jaren zeventig naar Frankrijk emigreert om een nieuw bestaan op te bouwen, vastbesloten om te genezen. Maar is zij zó met zichzelf bezig dat ze niet doorheeft dat haar dominante man wel erg veel tijd met zijn stiefdochter doorbrengt?

Droomhuis is een indringende roman over de relatie tussen een moeder en een dochter en de gevolgen van een verzwegen verleden.

‘De wereld heeft meer verhalen nodig van vrouwen. Zeker over het grensoverschrijdende gedrag van mannen. Dit is zo’n verhaal. Zintuiglijk en poëtisch geschreven. Kwetsbaar en krachtig. Ongemakkelijk en onvermijdelijk.’ – Stella Bergsma

Inez de Goede (Amsterdam, 1970) groeide op in Nederland en Frankrijk. Ze studeerde korte tijd Culturele Antropologie aan de Universiteit van Amsterdam en Productie aan de Filmacademie. Ze werkt in de culturele sector. *Droomhuis* is haar debuutroman.

INEZ DE GOEDE

Droomhuis

uitgeverij
ORLANDO

p. 46 ‘Kukeleku, kukeleku, hier is ons gouden meisje nu.’
– *Grimm*, gebroeders Grimm, Uitgeverij Lemniscaat (2005),
vertaald door Ria van Hengel

p. 54 ‘in de dagen van armoede’ – *De Rode Vogel*, Astrid
Lindgren, Uitgeverij Ploegsma (1972), vertaald door Rita
Törnqvist-Verschuur

p. 88 ‘Jullie kinderen zijn niet jullie kinderen.’ – *De Profet*,
Kahlil Gibran, Uitgeverij Servire (2004), vertaald door Désan-
ne van Brederode

p. 209 ‘The damage done to us during our childhood cannot
be undone’ – *The Drama of the Gifted Child: The Search for the
True Self*, Alice Miller, Basic Books (2007)

© 2023 Inez de Goede
Omslagontwerp Nanja Toebak
© Illustratie omslag Inez de Goede
© Foto auteur Adrie Mouthaan
Zetwerk Pre Press Media Groep
ISBN 978 90 832098 5 2
NUR 301

www.uitgeverijorlando.nl

I

Er hoorde een meertje bij het huis. Het lag verscholen in de linkerhoek achter de moestuin en werd aan het oog onttrokken door lange rietstengels. Eigenlijk verdiende het de naam 'meertje' niet, het was maar een kleine waterplas, een broedplaats voor kikkers en torren. Er zwom weleens een eenzame eend.

's Winters draaide ze met te kleine kunstschaatsen rondjes op het bobbelige oppervlak. In de lente trok ze haar schepnetje door het slijmerige groen, viste met een onstuitbare nieuwsgierigheid kikkerdril uit het water en beschadigde daarmee alle dikkopjes in wording. Op de oever stortte ze haar emmertje leeg, waar de eitjes binnen een paar uur waren uitgedroogd. Ze vertrapte watertorren en bond dode vliegen aan een hengel om kikkers te vangen. Uit het achterlijf van de torren spoten witte eitjes. Ze schrok soms van haar eigen wreedheid.

Het water borrelde. Het pruttelde en rookte. Een natuurlijke bron, zei papa. Het is een heksenpoel, dacht ze. Overal voelde ze ogen naar haar loeren, vooral in deze tijd van het jaar, wanneer de zomer overging in de herfst en de appels rijpten aan de bomen. Op het land ritselde van alles. Kleine onzichtbare diertjes schoten door de bosjes. Er werd geknaagd, gepiept en gefluisterd.

Ze bleef haken in de braamstruiken, alsof er aan haar werd getrokken. Ze verzwikte haar enkels in muizenholen. Onder aan het weiland vond ze haar barbiepoppen, daar half begraven door mama's hond. Nadat ze het witte konijn had laten doodgaan

werd ze door alle dieren gehaat, maar vooral mama's hond had de pest aan haar. 's Zomers stuurden ze de slangen op haar af.

Toen het begon te schemeren stegen er dampen op uit de aarde. Geuren veranderden. Schaduwen werden langer, grilliger. Geen tijd om buiten te zijn voor een klein meisje met natuurlijke vijanden. De hond hield haar schichtig in de gaten. Ze werd geroepen. Mama hing uit het keukenraam. Ze voelde het donkere weiland aan haar trekken terwijl ze sneller begon te lopen in de richting van het verlichte huis. De hond liep haar steeds voor de voeten, het schoot niet op. Iets greep haar bij de keel. Ze zakte weg in de aarde, struikelde over pollen gras, en in het licht van de volle maan zag ze de hond naar haar lachen.

Ze draaide aan de ronde deurknop en duwde de zware deur met haar volle gewicht open alsof de duivel haar op de hielen zat. In de keuken zag ze mama de tafel dekken. Ze rook de warmte van de oven. Mama keek haar aan. Even leek het alsof mama haar niet herkende. Ze wilde dat mama zei dat ze haar handen moest wassen en aan tafel moest gaan zitten. Mama legde het bestek echter mechanisch neer en liep naar het fornuis om de gebraden ham te pakken. De pan met gekookte aardappels stond al op tafel. 'Wil jij papa even roepen?' vroeg ze over haar schouder.

Hij lag met gesloten ogen op zijn zij op de bank in de huiskamer. De hond was naast hem gekropen en keek haar triomfantelijk aan. Toen ze dichterbij kwam om te kijken of papa nog ademde, begon de hond te grommen. Rotbeest, dacht ze, jou krijg ik nog wel.

'Papa, papa,' riep ze zachtjes, 'we gaan eten. Kom je ook?'

Maar papa reageerde niet. Aan zijn ademhaling zag ze dat hij diep lag te slapen. Op haar tenen liep ze terug naar de keuken waar mama de borden aan het volscheppen was. Ze had wallen onder haar ogen en haar lange blonde haar was vet en slordig opgestoken. Ze zag er moe en verdrietig uit, ze had vast weer

heimwee. Samen begonnen ze te eten. Het vlees en de groenten waren boterzacht.

Buiten was het nu helemaal donker. Ze hoorde aan de ritse-
lende bladeren dat het was gaan waaien. Takken krasten tegen
het raam. Het fornuis was warm, de deur op slot en ze was veilig
binnen. Toen ze aan haar toetje begon, stormde papa ineens de
keuken binnen.

‘Zijn jullie al klaar met eten?’ schreeuwde hij. ‘Waarom heb-
ben jullie me niet geroepen?’ Zijn wenkbrauwen waren één
grote donkere streep geworden en zijn blauwe ogen waren lichter
dan ooit.

Het gaat zo niet langer, dacht Mara. Ze keek naar Ab. Was dat
háár man? En het kind aan tafel zag er ook al zo onwerkelijk uit.
Even haar ogen dichtdoen, even diep ademhalen. Het vervreem-
dende gevoel zakte alweer. Ze zuchtte van opluchting. Maar
waarom schreeuwde hij zo? Ze had Lotje toch gestuurd om hem
wakker te maken? Waar was hij nu weer boos om? Dat hij niet
wakker was geworden? Gisteren had Lotje hem wakker geschud
en toen was het ook niet goed geweest. Ze liepen de hele dag op
hun tenen. Ze begon er bijna aan te wennen, maar nu deed
Lotje dwars. Ze plaagde de hond steeds. Het ene moment waren
ze samen buiten aan het spelen, het volgende moment hoorde ze
hem piepen. Het was al zo’n zielig scharminkeltje dat veel te veel
onvoorspelbaar gedrag had meegemaakt. Straks werd hij nog vals.

Zoals haar dochter zich sinds kort gedroeg... Lotje haalde
uit naar haar, maar deed poeslief tegen haar stiefvader. Terwijl
hij helemaal niet meer zo lief voor haar was als in het begin. Ze
raakte haar kind kwijt, ze raakte hem kwijt, ze begon zichzelf
weer te verliezen. Het kostte al haar kracht om niet naar de pil-
len te grijpen. Oude gedachten kwamen als schaduwen in de

nacht, overspoelden haar. En Ab hielp haar niet meer. Hij minachtte haar, leek het wel. Hoe ze de was deed, hoe ze kookte, wat ze kookte, wat ze dronk, wat ze zei, wat ze niet zei. Op alles had hij wat aan te merken.

We zitten elkaar te veel op de lip, dacht ze. Had hij maar een baan, dan zou hij niet de hele dag thuis zijn. Maar dat zou betekenen dat zij de hele dag alleen thuis zou zijn. Nee, dat kon ze nu niet aan. Ze wilde terug naar Nederland. Ze wilde naar huis. Ze miste haar familie. Soms dacht ze erover om de trein te pakken, maar ze durfde niet. Ze twijfelde te veel. Moest ze Lotje meenemen? Ze kon haar toch niet alleen bij hem achterlaten? Lotje hoorde bij haar, al leek het de laatste tijd alsof haar dochter een hekel aan haar had. Als ze nu weg zou gaan, dan zou ze Lotje helemaal van zich vervreemden. Dan had het allemaal geen zin gehad.

Mara vermande zich. Ze moest sterker zijn dan haar gedachten. Ze kon maar beter naar bed gaan. Ze had slaap nodig om weer op kracht te komen. Zo kon ze de strijd niet met hem aan. Ze stond op.

‘Ik heb hoofdpijn. Ik ga maar naar boven.’

Lotje keek haar boos aan. Ab keek haar boos aan. Mara keek naar de grond. Soms had ze het gevoel dat ze maar beter niet kon bestaan.

De trap op naar boven, de dingen laten zoals ze zijn. Zich uitkleden in de slaapkamer. Er was boven geen toilet. Dan maar een plasje op de emmer en een keer niet tandenpoetsen. Ze had toch zo'n sterk gebit, had de tandarts ooit gezegd. Een paardengebite, zeiden de kinderen op school vroeger. Ze keek naar zichzelf in de spiegel op de commode. In de lampetkan zat nog een klein restje water. Tranen liepen in haar hals. Ze veegde ze weg met een vochtig washandje dat te vaak was gebruikt. Met wat ranzig geworden Oil of Olaz probeerde ze de geur te verdoezelen. Het werd er niet veel beter op. Ze smeerde de crème op haar

rimpels. Wat zag ze er oud uit. Oud en mislukt. Onaantrekkelijk. Altijd moe. Altijd pijn.

Een huis op het platteland was zwaar. Dat had hij haar niet verteld, dat ze de was hier met de hand moest doen. Haar handen zaten vol met kloven. Bij het uittrekken van de varens had ze haar hand gesneden. De wond wilde niet goed helen. Haar rug deed pijn. Spit, had de dokter gezegd. Dat kwam vast van het spitten in de moestuin. Toch hield die tuin haar op de been.

Hij had haar verleid met een idylle. Geitjes en kippetjes in de stal, iedere dag verse melk en eieren. Schone lucht, boswandelingen, wilde paddenstoelen en romantische zonsondergangen. 'Daar zul je weer helemaal beter worden,' had hij onder haar lange blonde haar in haar gewillige oor gefluisterd. 'Ik zal voor jou en je kind zorgen. Ik zal een vader voor haar zijn en jij hoeft je nooit meer alleen te voelen.'

Zijn blauwe ogen hadden diep in de hare gekeken. Ze had hem geloofd. Hij zou alles voor haar doen, haar maken tot wie ze zou kunnen zijn. Hij zou haar redden. Bij hem zou ze veilig zijn.

Maar op deze donkere avond zag de wereld er heel anders uit dan ze zich toen had voorgesteld. Zij zag er zelf ook heel anders uit. Zelfs haar kind begon te veranderen. En hij leek in niets meer op die charmante avonturier die haar hart gestolen had.

In het laatje van haar nachtkastje lag nog een pakje valium waarvan de datum verlopen was. De verleiding was groot om het groeiende gevoel van onrust te verdoven.

Van één keer zou ze toch niet weer verslaafd raken? Inmiddels wist ze dat ze kon minderen wanneer ze wilde, dus zou het heus geen kwaad kunnen om vanavond, voor deze ene keer, te kiezen voor vergetelheid.

Lotje en Ab hadden elkaar, beneden. Zij waren als twee handen op één buik. Ze hadden haar niet nodig.

Als ik aan vroeger denk, aan de tijd dat we in Frankrijk woonden, dan zijn het vaak geluiden en geuren die het eerst naar boven komen. Het geluid van de vogels rondom het huis, de zwaluwen in de zomer, de kippen die op het erf scharrelden. De geur van het warme, droge gras op het heetst van de dag of de vochtige lucht als het ging schemeren. De laatste tijd word ik steeds vaker overvallen door vluchtige momenten die mijn geheugen ongevraagd aan me opdringt. Het verrast me. Ik ben er al zo lang niet meer geweest. Ik had er geen behoefte aan, dacht ik. Alleen maar slechte herinneringen, die ik heel diep heb weggestopt. Maar nu betrap ik mezelf erop dat ik er af en toe zelfs naar verlang om terug te gaan. Om even rond te lopen in de wereld van mijn kindertijd.

Midden in het dorp, op een driehoekig stukje helling, onder de grote wilde kastanjeboom, stond een roestige oude machine waarmee de boeren uit de omgeving hun houtvoorraad op peil brachten. Het geschreeuw van de elektrische zaag wekte me iedere ochtend. Het galmde door het dorp, langs het overwoekerde weggetje en bereikte in vlagen ons huisje aan de rand van het bos. Het leek wel alsof er altijd gezaagd werd, dag in dag uit, 's zomers en 's winters. De bossen moesten getemd worden, anders zouden ze alles overwoekeren. Het zingen van de zaag kwam schrill op en stierf weg als een golf die van het strand af rolde. Het was de klank van het leven, leven in het kleine, afgelegen dorpje.

Het was een heel andere wereld. Mijn kinderen, die in de stad opgroeien, kunnen zich geen voorstelling maken van het leven op het uitgestorven platteland in Frankrijk. En al helemaal niet van de wereld eind jaren zeventig.

Er stonden altijd een paar mannen samen te zagen. De vrouwen zag je niet, die waren meestal binnen, in de keuken. De mannen leken allemaal op elkaar. Ze droegen dezelfde kleren. Donkerblauwe werkbreek en een viezig petje, ongeschoren wangen en een sterk ruikende Gitane plakkend aan hun onderlip. Ze begroetten elkaar door een vinger tegen hun pet te tikken. Sommige mannen groetten mij ook. Soms onverstaanbaar, soms stug, soms met een grijns. Ik zie mezelf nog lopen, op weg naar school, hun geile blikken vermijgend.

Het waren niet deze mannen die leven in de brouwerij brachten. Het waren de zingende zagen die mij het gevoel gaven dat we niet helemaal afgesloten waren van de buitenwereld. Zo voelde het ook als er een auto door het dorp raasde, of wanneer ik het schrille getoeter van de rijdende *charcuterie*, *boulangerie* of *épicerie* hoorde. Gelukkig, ze zijn ons niet vergeten, dacht ik dan. Er was altijd nog een weg die naar ons toe leidde en die weer verderging.

Hoe zou het voelen om opnieuw zo geïsoleerd te leven? Om niet de hele tijd in verbinding te staan met de buitenwereld. Geen telefoon, geen internet, geen televisie. Geen e-mails. Geen appjes. Geen series die gekeken moeten worden. Geen verontwaardigend nieuws. Gewoon 's avonds met de kippen op stok, zoals mijn moeder altijd zei. Zou ik dan tot rust komen? Zou ik dan eindelijk aan mezelf toekomen? Een eenvoudig en overzichtelijk leven, wat heb ik daar een vreselijke behoefte aan.

Aan het einde van iedere middag (of 's avonds zoals de Fransen zelf zeggen na vier uur) verzamelden de mannen zich bij onze buurman en dorpsoudste monsieur Robert Debullut om grote hoeveelheden goedkope rode wijn te drinken uit heel klei-

ne glaasjes. Rond zeven uur veegde zijn huishoudster Marie Louise met haar bezem de dronken mannen uit haar keukentje.

De tractoren verlieten luidruchtig de heuvel, en wanneer het gepruttel langzaam in de verte was verdwenen, had een nietsvermoedende voorbijganger kunnen denken dat het dorp uitgestorven was. Want pas wanneer het buiten helemaal donker werd, gingen de tl-lampen aan en werden motten en muggen gevangen op lange, met vliegenlijkjes bezaaide lijmlinten.

Als het dan eindelijk helemaal stil was geworden in het dorp, nam het geritsel in het bos langzaam toe. En terwijl de mensen sliepen, kwam er voor mij een heel andere wereld tot leven waarin er dingen gebeurden die het daglicht niet konden verdragen.